No. 112. 1844.

VLISSINGSCHE  COURANT.

Vrijdag 27 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

AMERIKA.

NIEUW-YORK, den 29. Augustus. Het onderstaande uittreksel uit eenen brief van den 24. ll., bevat het droevig verhaal van twee onlangs aan de watervallen van den Niagara plaats gehad hebbende ongelukken.

« Gij herinnert u, die aan de Canadasche zijde, van onder zoo diep uitstekende rotspunt, bekend onder de benaming van *Tafel-rots*, die ettelijke ellen uitsteekt over den afgrond, die ten westen van den grooten waterval, den *Paardenhoef* genaamd, gelegen is. Ook herinnert gij u voorzeker nog evenzeer het ontzettend, nagenoeg vierkante rotsgevaarte, hetwelk bijna regtstandig onder de *Tafel-rots* gelegen is en die ongetwijfeld vroeger en welligt nog niet zeer lang geleden, een gedeelte daarvan heeft uitgemaakt. Nu omstreeks vier of vijf dagen geleden, heeft een jongeling van goeden huize van Philadelphia, van nog naauwelijks 20 jaren oud, den ongelukkigen inval gehad, van dat rotsgevaarte, hetwelk niemand vóór hem had durven bezoeken, te willen beklimmen. Gij weet dat deze rots somwijlen onverhoeds overstelpt wordt door de golven, die eene opbruisching van het water in de diep gelegen kolken, er van tijd tot tijd overjaagt. Naauwelijks was onze onvoorzigtige jongeling op de rots geklommen, of eensklaps rijst het water op deze wijze, en ziet hij er zich onverhoeds door omgeven, opgenomen en weggespoeld, zonder dat zijn lijk tot dus verre hervonden heeft kunnen worden, om het de begravenis te geven, ofschoon er eene ruime belooning is uitgelooid, aan den genen, die het lijk aan deszelfs betrekkingen zou terug leveren.

« Nog was de indruk van dit droevig voorval versch en op het levendigst, toen een vrolijk gezelschap van Dames en Heeren uit het Massasuchets ook de watervallen kwam bezoeken. Bij dit gezelschap bevond zich een jong bevallig meisje, Miss *Mary Rugg*, die zich, onder geleide van haren schoonbroeder, naar Detroit in Michigan begaf, om eene geliefde zuster, die zij in lang niet had gezien te bezoeken.

« Het gezelschap begeeft zich naar de Tafelrots; een wegwijzer verhaalt het droevig omkomen van den jeugdigen *Tompson*, den jongeling, zoo onlangs door de golven weggevoerd. Miss *Mary* ondervraagt den verhaler met belangstelling, of de jongeling gehuwd was, of hij eene geliefde nalaat, om hem te beweenen, en zoo al meer.

« Op het eigen oogenblik ontwaart zij aan den rand van den afgrond een bij uitstek fraaijen bloem, en zonder het het antwoord op hare vragen af te wachten, springt zij vrolijk en dartel daarheen, om hem te plukken en als eene gedachtenis aan de watervallen te bewaren. Zij is tot aan den bloem gekomen, zij bukt om hem te plukken, hare hand heeft alreeds den bloem gevat... maar op dit eigen oogenblik verdwijnt zij voor aller oog.

« Een schelle gil doorklieft de lucht, en de echo kaatst hem tot aan het tegenovergelegen strand terug. De speelgenooten van het meisje beantwoorden dien gil met hunne wanhoopskreeten. Als ware de bliksem te midden onder hen gevallen, stuiven zij uit een. De heeren klimmen in allerijl den ontzettenden trap af; die aan den voet van den afgrond, onder de Tafel-rots geleid. Na veel zoeken langs de glibberige rotspunten, op welke zij zich naauwelijks kunnen staande houden, en half bedwelmd door den walm, die de wind hun uit den afgrond in het aangezigt jaagt, ontdekken zij in het eind het verminkte ligchaam van het lieftallig, ongelukkig meisje. De beenen zijn op meer dan eene plaats gebroken, het geheele ligchaam is niets dan eene wond, het, nog weinige oogenblikken geleden, zoo liefelijk gelaat is geheel onkenbaar misvormd.

« Zij is evenwel nog in staat te spreken en stamelt pijnlijk en met flaauwe stem: *Redt my! O redt my!*

« Men doet haar dadelijk eene aderlating, maar te vergeefs. Zij stamelt eenen naam, dien men niet meer verstaat, en in de armen van hare vrienden en vriendinnen geeft zij den geest, hem volgende, van wien zij nog weinige oogenblikken te voren vroeg: *Heeft hy een hart nagelaten, dat hem beweent.*

« Het lijk is vervoerd geworden naar de geliefde Zuster, die met ongeduld de komst van het vrolijke, dartel meisje verbeidde."

— In Tennessee (Noord-Amerika) leeft een zeer originele Nederlander, Dr. *Troost*, die aldaar als natuurkundige eene aanstelling heeft en zich door zijne hartstogtelijke liefhebberij voor alle dieren, die tot de familie der slangen behooren, onderscheidt. Men treft hem nooit aan dan omringd door allerlei soort van slangen, die hij getemd heeft, en waarvan hij sommigen in zijne zakken of onder zijn vest altijd bij zich draagt. Zijn grootst genoegen is in een grooten leuningstoel te zitten, en op zijn gemak over geologie te praten, terwijl hij met de hand den kop eener groote slang liefkoost, wier ligchaam twee ringen om zijnen hals vormt. Eens nam hij op een togtje naar het gebergte, in de diligence op Washington, in welke zich eenige leden van het congres bevonden, eene groote mand mede, wier deksel slecht toegemaakt was, en plaatste dezelve tusschen zijn persoon en een anabaptisten predikant. Laatstgenoemde was in diep gepeins verzonken, toen hij op eens, tot zijn onuitsprekelijken schrik, twee ratelslangen bemerkte, [illegible]re vreeselijke koppen door eene opening in de mand staken. De anabaptist sprong aanstonds uit het rijtuig, gevolgd door al de overigen, zoodat de doctor en zijne ratelslangen spoedig alleen in het bezit der diligence waren. Hij raakte echter hierdoor niet van zijn stuk, maar bond het deksel, door middel van een zakdoek, beter vast, wendde zich daarna tot de reizigers en zeide met de grootste koelbloedigheid: « schrik niet, heeren; als deze arme dieren u maar niet bijten, zullen zij u hoegenaamd geen leed doen." Dit berigt kan tot bewijs strekken hoe in vreemde bladen de Nederlanders op eene onedelmoedige wijze worden beoordeeld.

DUITSCHLAND.

HANOVER, den 18. September. Af weder heeft een vreeselijke brand eene Duitsche stad getroffen: het is onze bergstad Klausthal. In den nacht van Zondag den 15 op Maandag den 16. dezer, barstte het vuur aldaar uit en werd door eenen geweldigen zuidwesten wind zoo snel voortgejaagd, dat binnen zes uren 300 woonhuizen met derzelver achtergebouwen in de asch lagen. De Godsakker-kerk, het gebouw der superintendentuur, het gymnasiaal gebouw, de dokterschool, de apotheek, het physikaatshuis en andere zijn afgebrand. Verscheiden menschen worden vermist. Eerst gisteren heeft men den brand kunnen stuiten.

Volgens een later berigt bedraagt het juiste getal der vermelde woonhuizen 213 en zijn drie menschen, onder pogingen om iets van hunne haven te redden, om het leven gekomen. Behalve deze worden nog eenige kinderen vermist. Meer dan 3000 menschen zijn zonder dak. Eerst door afsnijding der gemeenschap van brandbare voorwerpen is men geslaagd het vuur te stuiten. Klausthal ligt bijna 1800 voet boven het oppervlak der zee, en deze hooge ligging gaf aan den wind dubbel vat aan den brand.

KEULEN, den 19. September. De verbazing, welke opgewekt was geworden door het voorgewende te Trier plaats gegrepen wonderwerk, welke zich grootendeels ook aan onze provincie medegedeeld had, is even spoedig geweken als zij ontstaan was. Het is, namelijk, gebleken, dat het voorgewende wonderwerk, hetwelk der freule von *Droste-Vischering* zoude overkomen zijn, het gevolg was eener gesprongene of verrekte pees, hetwelk eene oogenblikkelijke ontspanning heeft te weeg gebragt, doch dat die dame thans weder zoo ineêngetrokken of ingekrompen is, als vroeger. Zij bevindt zich in zeer ziekelijken toestand aan het bad te Kreuznach, zoodat men *den heiligen Rok* onverdiend van eene onbegrijpelijke wondergeneeskracht heeft verdacht.

ENGELAND.

LONDEN, den 21. September. De kosten van het regtsgeding van *O'Connell* zijn buitenmate groot, omdat de raadslieden van de kroon de vervulling gevorderd hadden van de duurste formaliteiten. Geen bijzonder vermogen zoude er tegen bestand geweest zijn. Men had zelfs gedacht dat de fondsen van het repeal dezelve niet zouden hebben kunnen bestrijden. De Engelsche Tories noemen die fondsen de civiele lijst van den bedelkoning. Alles is evenwel afbetaald geworden; zelfs zijn er nog 20,000 ponden sterling in kas gebleven.

— De *Standard* behelst het volgende artikel: Een Noorweegschen hardlooper heeft het ontwerp gevormd, om alleen en te voet ter ontdekking van den Witten-Nijl te gaan. Hij rekent omtrent vier maanden afwezig te zullen zijn, de woestijn in regte lijn door te trekken en de rivieren over te zwemmen. Hij legt vijf-en-twintig mijlen in twaalf uren af, en kan drie dagen zonder eten en drinken blijven, nemende slechts eenige druppels van eene hartsterkende siroop, welke hij in een fleschje bij zich draagt. Hij heeft in 59 dagen den togt van Constantinopel naar Calcutta over en weder gedaan, en in 13 dagen die van Parijs naar Petersburg.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 21. September. Omtrent den zoo snellen afloop der vredes-onderhandelingen met den Keizer van Marokko leest men thans de volgende nadere bijzonderheden.

Zoodra de Keizer van Marokko zijne geledene verliezen met eenige juistheid heeft kunnen overzien, is het maken van vrede zijn vurigst verlangen geweest, maar hij trok zeer in twijfel, of het hem mogelijk zou zijn nog dezelfde gunstige voorwaarden, als voor den oorlog te bedingen. Aan eenen Italiaanschen renegaat, met name *Albrizi*, die hem steeds tot den oorlog had aangezet, droeg hij den last op, zich naar den gouverneur van Tanger te spoeden, om dezen zich onverwijld met vredesvoorslagen naar het admiraalschip te doen begeven: in gevalle van mislukking werd de renegaat met de straf der *inmuring* bedreigd. Deze straf is niet meer of minder dan dat de lijder in eene nis wordt ingemetseld, met slechts eene opening voor zijn gezigt, om hem zijn voedsel toe te dienen; niet zelden heeft de lijder ettelijke dagen te kwijnen, alvorens hij den geest geeft. Het sluiten van den vrede heeft den renegaat van dezen smartelijken dood bevrijd.

— Men moet erkennen, dat de Heer *Pritchard* wel gelukkig is, van een zoo magtigen beschermer als Engeland gevonden te hebben, om zich eene vergoeding te hebben kunnen doen toekennen, want ook zelfs hun, die ten onregte en bij loutere vergissing insgelijks met gevangenis geslagen zijn geworden, valt dit anders niet te beurt, immers men leest in de *Gazette des Tribunaux* van den 12. dezer, dat zekere *Louis Catoire*, ten gevolge van de gelijkheid van toenaam, verkeerdelijk voor een ander gehouden, als van misbruik van vertrouwen beschuldigd, gevankelijk van Valenciennes naar Parijs is overgevoerd geworden, om aldaar voor de regtbank van enkele politie te regt te staan, en dat men, nadat het misverstand aldaar opgehelderd en gebleken was, dat men een onschuldig persoon had opgeligt, gevankelijk eene reis van 16 dagen had laten doen, hem op, voor zijnen nederigen stand, zware kosten had gejaagd en misschien wel in moeijelijkheden had gedompeld, die hij nimmer in staat zal zijn te boven te komen, zich vergenoegd heeft, met hem weder in vrijheid te stellen, doch onder bijvoeging dat men verder niets voor hem konde doen, dan hem eenen aanbevelingsbrief te geven, om hem voor de eerste dagen in een armengesticht te Parijs te doen opnemen, en hem op zijne aanmerking, dat hij geenszins te Parijs wenschte te vertoeven, maar verlangde naar zijne geboortestad terug te keeren, waartoe hem het benoodigde geld ontbrak, de raad gaf, zich tot den procureur-generaal te wenden, alzoo de regtbank niets meer met de zaak te doen had.

De man, ten gevolge van wiens aanklagte hij gearresteerd was geworden, eenig medelijden met hem gevoelende, heeft eene particuliere collecte voor hem geopend, die omstreeks de vijftien franken heeft opgeleverd; — nog al eenig verschil van de 25,000 franken van *Pritchard*.

— Op dit oogenblik staan in Frankrijk, in de verschillende havens, op de helling de volgende nieuwe vaartuigen: 23 linieschepen, 19 fregatten, 3 korvetten, 2 brikken, 3 galjoten, 1 lastkorvet, 6 gabarren, 4 stoomfregatten van 550 à 450 paardenkracht, 9 stoomkorvetten van 320 à 220 paardenkracht, 4 stoomschepen van 160 à 80 paardenkracht, 3 stoomgabarren en 2 andere stoomfregatten van 550 paardenkracht, 2 korvetten van 320 en 220 en 3 andere kleine stoomvaartuigen, te zamen 84 schepen.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 20. September. Ter vervulling der vacature, veroorzaakt door het overlijden van ds. *W. Overduyn*, is heden door den grooten kerkeraad der hervormde gemeente alhier geformeerd het navolgende twaalftal van predikanten;

DD. *H. J. Hofstede*, te Gorinchem; *J. Broedelet*, te Wijk bij Duurstede; *H. van Voorst*, te Wormer; *C. L. Jungius*, te Rijswijk; *W. Moll*, te Vuursche; *H. L. Oort*, te Hoorn; *D. G. Escher*, te Wageningen; *P. A. Romyn*, te Amersfoort; *H. A. G. Brumund*, te Vlaardingen; *J. E. de Voogt*, te Nijmegen; *J. R. de Bruine*, te Vlissingen, en *S. J. de Hoest*, te Nijkerk op de Veluwe.

MAASTRICHT, den 21. September. Gisteren morgen om zes ure zag men hier een gevaarlijk doch koddig spel spelen; een soldaat van het 2e regement infanterie was in den verloopen nacht, zoo als men zich uitdrukt, aan ribot geweest, en werd, ontdekt zijnde, door eene militaire patrouelje hevig vervolgd; op het punt zijnde van gevat te worden, neemt hij oogenblikkelijk zijn besluit, en springt hij den Maasmolen van den muurwal, de ontzettende hoogte hebbende van 14 Nederlandsche ellen, in de daar langs loopende driftig stroomende Maas, zwemt als eene eend over den breeden plas en komt aan land, digt bij de Liewe Vrouwe, of Nieuwe Wijkerpoort; daar wordt hij andermaal door eene wacht belaagd, en dit merkende, keert hij op zijne schreden terug, springt wederom te water en zwemt nu naar het midden der rivier op een eilandje, genaamd het Green, van waar hij verder is verdwenen, zonder dat men tot heden toe zijn spoor heeft kunnen vinden.

VLISSINGEN, den 26. September. Z. M. heeft een eervol ontslag verleend aan den commissaris van policie alhier, den heer *P. Ruighart*.

— Van hier is naar de Oost-Indien gezeild Zr. Ms. schooner *de Dolfyn*, gekommandeerd door den luit. ter zee 1e kl. *Stavenisse de Brauw*.

— Zr. Ms. stoomschip *Merapie*, kapt.-luit *W. T. Baars*, van Hellevoetsluis naar Batavia, is den 1. Augustus gepraaid op 3 gr. 30 min. Zuiderbreedte en 22 gr. 20 min. Westerlengte.

Ingezonden Stukken.

De Opper-Silesische Rabbijnen.

Zoo onloochenbaar het aan de eene zijde is, dat de Joodsche bewoners van menige Pruisische provincie hunnen Opper-Silesische geloofsbroederen, over het algemeen, en voornamelijk de zulken welker hemel zich met dien van Polen vereenigt, verreweg, in beschaving en verlichting zijn vooruitgestreefd; zoo onbetwistbaar is het van de andere zijde, dat Opper-Silesie mannen van uitstekende talenten, hooge verdiensten en heldere inzigten bezit, die

Het aan geen kracht of wil ontbreekt om, met betrekking tot de godsdienstige aangelegenheden hunner gemeenten, het edele en betere daar te stellen, wanneer de geestelijkheid slechts tot dat edele en betere den spoorslag wilde geven; helaas! zij wil noch het een noch het ander. Zijn deze Opper-Silesische Rabbijnen dan, gedurende hun geheel leven, aan den studeer-tafel gekluisterd? Zijn zij ten eenemaal vreemd met de buitenwereld, hare wenschen en behoeften? Zijn zij zelf onnoozel genoeg om de kennis der *muntspecien* te derven, eene onschuld welke men weleer velen hunner, inderdaad vrome en achtenswaardige voorgangers, heeft toegeschreven? Neen, volstrekt niet; de Rabbijnen van Opper-Silesie zijn bij uitstek met de buitenwereld, hare eischen, behoeften en *muntspecien* bekend; zij weten en gevoelen sedert lang hoe noode en onontbeerlijk kerkelijke verbeteringen en hervormingen zijn, en evenwel slaan zij geene handen aan het werk. Herseuschimmige vrees wederhoudt hun het onkruid des bijgeloofs met tak en wortel uit te roeijen, en even daarom verwildert de akker al meer en meer. In schijnorthodoxie gehuld, streelt de wierook der ijdelheid veler belang en eigenliefde, en doet hen de zielenzorg der kudde verwaarloozen. Daar zijn er die warsch van veranderingen en wijzigingen, in den ark der schijnbehoudenis, den *arrarat* van aardsch geluk en wereldlijke goederen trachten te bereiken, en die gemoedeloos de verstrooide schapen den zondvloed des ongeloofs tot prooi laten! of zou de aard en de wijze waarop de Joodsche geestelijkheid in Opper-Silesie hare ambtsbedieningen waarneemt de verkiesselijkste en de meest verantwoordelijkste zijn? Zouden heden ten dage, op deze geestelijkheid geen meer gewigtige pligten berusten, dan voortdurend het roer van het Talmudische casuistiek-schip in hunne handen te klemmen, huwelijken in te zegenen, echtscheidingen uit te spreken en, van tijd tot tijd, eenige anti-exegesen, eigenlijk tekstverdraaijingen, met een appendix van kernspreuken en Midrastische scherpzinnigheid, binnen de Sijnagogen, uit te kramen, en daarvoor de hulde hunner vrienden in te oogsten? Mogt evenwel, in vroegere dagen, een overgroot deel van Israël zulke akelige denkbeelden van den allerbelangrijksten, Rabbinalen werkkring hebben opgevat, dan zijn er God lof! in later tijden, mannen te voorschijn getreden, welke, over deze aangelegenheid, geheel een ander licht verspreidden; en de oogen van ieder, die niet halstarrig ziende blind wil zijn en blijven, hebben geopend. Zulke voortreffelijke mannen, die het met God en hun evenaaste wel meenen, toonen ons klaar en duidelijk aan, dat de Opper-Silesische Rabbijnen eindelijk moesten ophouden tot het getal der voormalige Battaniem (ledigloopers) te behooren, en dat de tijden voorbij zijn, waarin het opofferen des geheelen levens aan nietige, misselijke en afgezaagde dingen, tot de heiligwording leidden. De Oppersilesische Rabbijnen moeten eindelijk van alle redelijke gevoelens des tijds doordrongen zijn even als van de hooge waarde van het geestelijk ambt hetwelk zij bekleeden. Zij moeten door den geest der werkdadigheid bewogen, door de zucht voor het goede en heilzame aangespoord, de behoeften der eeuw ter harte nemen en ophouden afgodische offers aan de laatdunkendheid te brengen. Het is de heilige taak der Rabbijnen over het algemeen, de kerngodsdienst der Joden, thans als een koud, versteend toonbeeld der grijze oudheid, als een vermolmd brokstuk van een diep verguisd geheel, miskend, zoo al niet bespot of veracht, als een onoverkomelijken, maatschappelijken scheidsmuur geschuwd en vernederd, te ontbolsteren, te zuiveren en het Jodendom, in den rang eener krachtvolle en levenademende instelling, een uitvloeisel der goddelijke liefde, en een onvergankelijk heiligdom, hetwelk tijd en wispelturigheid trotserende, de geheele serie der godsvereering, zedelijkheid en maatschappelijke orde in zich vereent, in vollen luister te herstellen, en dusdanig aan Israël en geheel de aarde terug te geven. De Rabbijnen in Opper-Silesie beseffen veelligt de arendsvlugt wel welke zij behoorden te nemen, maar zij blijven als aan den grond vastgeklemd en zullen nimmer opwaarts steigen, want werkeloosheid is hun doel, gehechtheid aan vormen, onbegrijpelijk- en wanstaltigheden, de kinderen hunner verbeelding. Verwacht van de Opper-Silesische Rabbijnen niets, volstrekt niets! Schoolinrigtingen, armverzorgingen, ziekenhuizen, maatschappelijke gelijkstelling, kerkelijke vooruitgang, beoefening van kunsten, wetenschappen, toeleggen op landbouw, ambachten en handwerken, niets, hoegenaamd niets, ging van die Rabbijnen, maar wel van hunne leken uit; gelukkig bijaldien zij het goede door hunne onderhoorigen tot stand gebragt niet tegenwerken en verijdelen. Het kost trouwens minder moeite, en het is verre weg meer gemakkelijk, met versteende domheid te heulen en naar eene onzalige populariteit te streven, dan tot de hoogte zijner eeuw op te steigen. Het levert meer voordeel, met talenten en verdiensten het rijk van het bijgeloof al meer en meer te vestigen, dan dezelve, tot beschaving en veredeling zijner tijd- en geloofsgenooten, aan te wenden. Het valt zoo moeijelijk niet met spitsvonderijen en monsterachtige schoolwijsheid het schijnvernuft en de traditionele waanwijsheid te streelen, dan twijfel, ongodsdienstigheid en afval aan de zegekar der overreding en overtuiging te kluisteren. Het levert minder bezwaar op den ouden slendriaan te volgen, dan door ijver en vlijt, kennis, wetenschap en geleerdheid te garen, en zich voor eene nut en heil aanbrengenden werkkring bekwaam te maken! Men wil veel liever in bouwvallen, sluimeren en luibakken, dan vuur en licht op torens en baken onderhouden, die den dobberenden, op den onstuimigen oceaan des levens, tot gids en toevlugt zijn. Het vereischt minder zorg het spoor der drogredenarij en kwinkslagen te volgen, dan een eigen weg te banen, en uit de schatkameren der openbaring, waarheid, levensregelen en wijsbegeerte te putten. Het vereischt minder inspanning, vooroordeel en dwaalbegrip te voeden en te kweeken, dan middelen op te sporen, om de rede en het gezond verstand ingang tot het hart te schaffen en het heeft meer zweem van heilig- en eerwaardigheid het volk, ten koste van zijn geluk en voorspoed, binnen de negen en veertig poorten der traditionele slavernij gevangen te houden, dan deze hatelijke kluisters op te lossen en den weg naar het beloofde land der geestvrijheid in te slaan. Opper-Silesische Rabbijnen, Opper-Silesische Rabbijnen, verbetert uwen wandel! O. P.

MENGELINGEN.

HET KASTEEL TE W.....

Eene spookhistorie.

(Vervolg van onze vorige.)

II.

DE TWEE GEVANGENEN.

« Dat zoo wy ons niet redden, het water der grachten ons weldra zal doen verdrinken," schreeuwde de beangste kunstenaer.

« *Der Teufel*! ...." sprak de Pruis nu voor goed ontwakende. En na zich ylings te hebben opgerigt, en den instormenden vloed eene poos met verwondering te hebben beschouwd:

« *Versaufen, Potstausend*! ...." vervolgde hy.

« Zoo als gy ziet," antwoordde zyn makker op het keldergat wyzende: « God weet hoe lang dit zoo al duert, en vooral hoe lang het nog zal duren...... Zie eens welke plas zich reeds dáér ginder heeft verzameld... En zoo wy ons niet op de eene of andere wyze zoeken te redden, zie ik er in, myn kameraed, dat wy eer het avond wordt...."

« *Beim himmel: Das soll nicht*! ...." sprak levendig de andere, wyl hy opstond en ten eersten naer de deur liep, om te zien of hy met dezelve uit hare hengsels te ligten hun geene uitkomst langs daer kon bezorgen. Doch ziende dat al zyne moeite om niet, en zyne reuzenkracht zelve niet eens in staat was, om de zwaer gegrendelde deur slechts te bewegen, kwam hy zich met trage schreden nevens zyn makker op het stroo nederzetten....

« Wat nu gedaan?" vroeg deze.

« *Ja, was gethan?*" sprak de Duitscher.

« Indien wy ten minsten een stuk yzer, slechts eene kram bezaten; wy konden trachten eene opening in den muer te maken...."

Middelerwyl bleef het water met groeijend gerucht den kelder maer altyd inbruischen. Moedeloos liet LUKAS zyne blikken op de sombere vochtige muren ronddwalen. Op eens stond hy op, liep naer eenen hoek des kelders en begon daer uit alle zyne magt aan iets nog al wyd den muer uitstekend te trekken. Hy had een stuk yzer gevonden. Na vele en krachtvolle poogingen gelukte het hem eene soort van grooten zwaren nagel uit den wand te trekken. -- « *Wir sind gerettet*! ......" riep hy, het zonderlinge reddingsmiddel zegepralend in de hoogte zwaaijende. Hy liep oogenblikkelyk den vierkanten bak wegschuiven en zette zich daer moedig aen het werk, om den eersten steen den besten los te maken. Na eene halve uer lang wroetends viel inderdaed een tamelyk groot mergelstuk uit den muer.... Juichend spoedde zich nu ook de kunstenaer aen de verdelging mede te helpen en omtrent eene uer later hadden de twee gevangenen zich een gat geopend, waer zy gemakkelyk op hunnen buik konden doorkruipen, en dat zy volmaekt achter den bak voor aller oogen konden verbergen.

Ofschoon deze opening hen slechts in eenen tweeden kelder bragt, spoedden zy zich hun eerste verblyf te verlaten. Met weinig moeite openden zy nu eene veel ligtere inkoomdeur in den tweeden kelder, en kwamen zoo eindelyk in de keuken en van daer in de overige vertrekken van het kasteel. Na gedurende eenigen tyd arm aen arm al de kamers te hebben doorloopen, en zelfs het reeds aengehaelde kerkuilennest te hebben gaen bezigtigen, kozen zy zich, op het eerste verdiep, eene kamer, waer de meubelen en het behangsel nog in redelyken goeden staet waren gebleven, al de ruiten nog in de ramen stonden, en die van eene fraeije marmeren schouw en eenen grooten spiegel was voorzien, besloten voor het oogenblik er hun winterkwartier te vestigen, en, indien zy konden, de overige dagen hunner gevangenschap in pracht en weelde door te brengen.

Daer echter, sints vele jaren, geen sprankje vuer meer in de kamer gebrand had, was dezelve geweldig koud.

« Berr!...." ritde de kunstenaer, zich op een met fluweel bekleeden stoel nederzettende.

« Berr!...." antwoordde de Pruis, in zyne handen blazende.

« Wy zouden moeten vuer hebben," sprak de eerste weder.

« *Ja das musten wir*!...." vervolgde de andere.

« Maar hoe er aengekomen!"

« *Ich weiss es schon*...," riep vrolyk LUKAS na een luttel bedenking. Hy liep de kamer uit en kwam een stond later met eene fraei besnedene eiken deur terug, welke hy op eene kamer daernevens was gaen uithangen.

« *Holz*!...." schreeuwde hy by het inkomen.

« Maer vuer?" vroeg de makker.

« *Das soll nicht fehlen*!" sprak de Duitscher, wyl hy door dezen geholpen de deur eerst op den hoek der marmeren schouw te midden doorsloeg.

« *Stroh*!...." vervolgde hy.

De kunstenaer liep naer den kelder terug, nam daer een arm vol van het gevraegde stroo hunner slaepstede, en spoedde zich weêr naer boven.

Reeds had LUKAS onderwyl een deel der deur klein gebroken, op den haerd gereed gelegd en was nu vast bezig met een stuk van hetzelve op een ander stuk, dat hy met zyne borst tegen den grond vasthield, te wryven.

« Wat doet hy daer nu!...." dacht de vrywilliger, wyl hy met zyn stroo aan den ingang der kamer verwonderd bleef staen.

« *Hieher*!.... *Donnerwetter*!" brulde de Duitscher, wyl hy maer immer op het stuk hout bleef werken. Spoedig bemerkte de makker nu wat hy hebben wilde: het hout alreede zachtjes aen het vonken, stond eindelyk in vollen brand. Een oogenblik later zaten beiden in een' gemakkelyken armstoel, en ieder in een ruim stuk van het damasten behangsel der kamer gewikkeld, by een goed vuer, elkander hunne wederzydsche gewaerwordingen van den verledenen avond uit te leggen.

Zoo zaten zy tot tegen den avond. Dan eerst herinnerden zy zich, dat de kaporael al spoedig zou eten brengen. By middel eener tweede deur, die LUKAS in eene andere kamer was gaen uithangen, bedekten zy voorzigtigheidshalve het vuer, dat niet zou gelaten hebben, dachten zy met reden, langs buiten hunne tegenwoordigheid in dit gedeelte van het slot te verraden, en wachtten nu gerust de komst af huns verzorgers. De avond was ook nauwelyks gevallen, of zy hoorden de zware yzeren tralie, voor het slot, met gekrysch openen. Aenstonds liepen zy langs de opening in den muer weer spoedig naer hunne gevangenis, bedekten het gat met den bak, legden zich op het stroo en poogden zelfs zoó vel mogelyk het geronk van slapenden na te bootsen.

Zoodra was nogtans de kaporael niet vertrokken of zy spoedden zich weêr naer het bovenvertrek. Het water had wel is waer opgehouden in den kelder te stroomen, mits het denzelfden dag weêr op nieuw had beginnen te vriezen; doch zy waren reeds te veel aen de warme kamer gewoon, om langer als het juist noodig was, in het onderaerdsche verblyf door te brengen. Daer gekomen maekten zy hun eten op nieuw warm, spyzden als twee ware vrienden te samen en sliepen gerust, na vooral voor het uitgaen van het vuer gezorgd te hebben, gelyk twee gelukzaligen in.

Des anderendangs baedden zy zich op nieuw tot over het hoofd in die *Kapuaansche weelde*. Na het ontbyt, dat zy natuerlyk weer in het gemeen van het overschot huns avondmaels namen, begonnen zy met een andermael geheel het slot rond te loopen, om te zien, of er willigt geene verborgene schatten, daer LUKAS dan byzonder op verlekkerd was, konden ontdekt worden. Doch zich na lang zoekens in deze hunne troostvolle verwachting te leur gesteld ziende, kwamen zy zich weder nevens het vuer vestigen. Wy hadden byna vergeten te zeggen dat de Pruis lang op de boorden van den Rhyn gewoond hebbende, niet alleen met de meesten der duitsche volksvertellingen en Rhynsagen welbekend, maer zelf een groot liefhebber was, van die gedurende de lange winteravonden op de slaepzael eener kaserne, of de brits van een wachthuis aen zyne wapenbroeders te verhalen. By deze kostelyke hoedanigheid voegde hy er nog eene, die veel zeldzamer in een verteller en juist daerom te bewonderenswaerdiger voorkwam: dat was van zich heel weinig en zelfs in het geheel niet te bekreunen over de aendacht waermede zyne toehoorders zyne verhalen begunstigden, mits slechts één hunner de goedwilligheid had van hem, onverschillig waer of wanneer, by tyds met een aenmoedigend *ja wohl! ja wohl!* of *richtig! richtig!* te vereeren.

Getrouw aen zyne oude gewoonte, bragt LUKAS het overige van den dag byna geheel met vertellen door. De kunstenaer die vele dier sagen reeds van buiten kende, om dat hy zo den Pruis meer dan twintig mael had hooren opsnyden, liet zyne gedachten op geheel andere zaken en vooral op de gelukkiger dagen spelen, die hy weleer in het vaderlyke huis had gevonden, en vergenoegde zich, om zyn makker niet geheel in de woestyn te laten prediken, met hem afwisselend en zonder naer tyd en omstandigheid te zien, dan een goedig *ja wohl!* en dan een troostend *richtig*! toetesturen. Zoo hadden zy wederom den avond bereikt. De Pruis was juist de luisterryke avontuur van *die Sieben Schwaben* aen het versleuren, en de kunstenaer had juist op het oogenblik zyn vyftigste *ja wohl!* geuit, toen de kaporael hun eten bragt. Doch het zy dat zy in het vervolg die voorzorg onnoodig achtten, het zy dat de rust en de wellusten van hun prachtig vertrek hun, even als het verblyf der soldaten van ANNIBAL te Capua, hunne vorige kracht en waekzaemheid hadden doen verliezen, zy vergaten dien avond een derde deur (de tweede was diem dag ook opgestookt geworden) uit te hangen en voor het vuer te zetten; en ziedaer hoe zy, zonder het zelfs te weten, meer dan de helft der bewoners van W.... voor het kasteel hadden uitgelokt.

Tot overmael van onvoorzigtigheid stelde ditmael, na den eten, LUKAS, die, zoo het scheen, in het *batonnisten* van eene zekere *force* was, den vrywilliger voor, een weinig met den stok te spelen: hy zou dezen eene streek of twee geleerd hebben die hem later van groot nut konden wezen. Gewillig nam de gezel dit beleefde voorstel aen, en ziedaer hoe de omstandigheid der twee worstelende reuzengestalten de verbystering der verschrikte dorpelingen was komen vermeerderen. Eerst omtrent middernacht oordeelde zy het geraedzaem aen hunne afgesloofde lidmaten door den slaep nieuwe krachten te verzorgen. Zy doofden het vuer grootendeels uit, zorgden dat het den geheelen nacht zachtjes bleef smeulen, legde zich zoo goed zy konden op hune breede armstoelen te rust, en deden aldus onwillens de arme W....ers gelooven, dat het spookuer voor altyd voorby was

(Vervolg hierna.)

Kunstmatig lezen. Eene arme vrouw kreeg van het postkantoor een brief thuis. De goede sloof kon zelve niet lezen, maar brandde toch van nieuwsgierigheid, om te weten, wat er instond, want zij verwachtte een brief van haar zoon KOBUS. Dus roept zij de hulp van eene hooger geleerde buurvrouw in en deze begint: « 's Hertogenbosch den 20. April 1844. — Deze is dienende, om u te melden, dat ik door Gods goedheid welvarend ben; hope van u hetzelfde; were het anders, het zou mij van harte leed zijn." De voorlezeres, die ook geene heksenmeesteres in de kunst van lezen was en er de woorden vrij stootend en gebrekkig uitbragt, was pas zoo ver gevorderd, of de verheugde moeder riep uit: « Ja, ja, 't is een brief van mijn KOBUS, want hij stotterde al zoo, toen hij nog niet onder de soldaten was."

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 26. September. Sedert den 24. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

De Komeet, D. N. Jork, hout, Johann Heinrich, N. H. Seigert, Friedrich Frantz, F. Dade, de Harmonie, C. Warnke, alle hennipzaad, Carolina Amalia, H. R. Geerloff, hennip, alle Riga; Harmina, J. S. Warring, Hamburg, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Friedrich, H. Voss, de Maria, E. H. Ahrens, beide Riga, hout.

Voor Vlissingen bestemd:

Earl, S. Cruufürd, Sunderland, steenkolen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

26 September 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche Tarwe	f	7.75	Winter garst	f	4.50
1 dito dito	«	7.60	Zomergarst	«	5.25
N. dito dito	«	5.50	N. W. dito	«	4.60
2 J. Walch. dito	«	8.50	N. W. Gr. Erwten	«	4.60
1 dito dito	«	8.75	Z. dito	«	3.40
Nieuwe dito	«	7.00	W. Witte dito	«	5.00
J. Rogge	«	7.75	N. W. Paardenboonen	«	
N. Rogge	«	4.80	N. Z. dito	«	
W. Koolzaad	«	10.00	Raapolie	f 40.00 p. v.	
Z. dito	«	7.75	Patentolie	« 42.00	«
St. Joosland dito	«		Lijnolie	« 35.00	«
Haver	«		Raapkoeken f 56.00 de 1040 st.		
Boekweit	«	4.50	Lijnkoeken	« 104	«

Te Vlissingen, [illegible] W. VAN BIEREN.